

Deklamovanke.

2. Naš Pazi.

Žival kaj pridna je naš Pazi,
ime zaslužil je pošteno:
dvorišče nam in hišo čuva,
opravlja službo izročeno.
Le kuram se je bil zameril:
»Ta kuže vedno komandira,
ne smemo daleč proč od hiše —
kar precej nas nazaj pritira...!«

V čuvajnici počiva Pazi —
prijetna to je zanj navada.
Pa pride s hribov dol lisica;
en skok — in z njo gre čopa mlada.

A putke druge zakričijo,
zbeže kot razkropljena čreda...

Dremoto Pazi koj preмага,
zadevo vso takoj pregleda.
Brž najde sled, kot burja šine —
in kmalu dohiti lisico.
Še živa čopa je, še živa!
A kazen doleti tatico. —
In zmagovit se Pazi vrne —
rešitelj on je čope črne,
ki je lisici v kremplje pala:
odslej spoštujejo ga kure,
čebljajo vdano: »hvala, hvala!«
O. E. B.

Ob ranem grobu.

(V spomin pridnemu učencu V. P.)

Tak radostno na dan priklje
pomladni prvi rahli cvet,
a preden svojo moč razvije,
poljane srez' pokrije spet:
omamljeni zaspel cvetovi,
zaspel pod belimi grobovi...

»Ob tvojem grobu, naš učenec,
iskrene nam teko solze! —
Pa upamo, da v raju venec
prejelo tvoje je srce,
da v Bogu večni mir okuša,
nedolžnočista tvoja duša!«

Ne plakajmo za njim potrti:
molitev naj kipi v nebo!
Življenje novo se po smrti
prične, ko željno to oko
zagleda jasno božje lice,
morje lepote in resnice!

Ne toži, o predobra mati,
tvoj skrbni trud ni bil zaman!
Prenehaj, oče, žalovati
in misli na vstajenja dan:
odprli bodo se grobovi,
sešli se bodo vsi duhovi!

Ob ranem grobu vsi ljubeči
iz srčnih kličemo globin:

»Pozdravljen, mili, v rajski sreči,
nam vedno drag bo tvoj spomin.
Naj v raju cvet se tvoj razvije
naj tamkaj večna luč ti sije!«

O. E. B.

¹ Vilibald Prah, jako priden in vzoren učenec IV. razreda deške ljudske šole v Kamniku, naročnik in marljiv čitatelj „Vrtca“, umrl dne 17. januarja 1913.

